

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Phùng Tiểu Vũ

Contents

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Phùng Tiểu Vũ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	5
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12	9
13. Chương 13	10
14. Chương 14	11
15. Chương 15	11
16. Chương 16	12
17. Chương 17	13
18. Chương 18	14
19. Chương 19	14
20. Chương 20	15
21. Chương 21	16
22. Chương 22	17
23. Chương 23	17
24. Chương 24	18
25. Chương 25	19
26. Chương 26	20
27. Chương 27	21
28. Chương 28	22

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Phùng Tiểu Vũ

Giới thiệu

Tựa gốc: Edit + Beta: LuoyanCp: Vương Thanh x Phùng Kiến VũThể loại: hiện đại, hài hước, ngọt ngào, tiểu b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-phung-tieu-vu>

1. Chương 1

Phùng Tiểu Vũ là nhân viên mới của một đơn vị cơ quan nọ, cậu cũng là nhân viên nam duy nhất trong văn phòng.

Phùng Tiểu Vũ diện mạo thanh tú, tính tình ngay thẳng, được các chị các dì trong phòng yêu thích rất nhiều.

Các chị các dì phát huy tinh thần bát quái, ngay ngày đầu tiên Phùng Tiểu Vũ nhậm chức liền tiến hành tổng điều tra gia đình.

“Tiểu Vũ, có đối tượng chưa vậy?”

“Có rồi.” Phùng Tiểu Vũ khẽ cười, có chút ngượng ngùng.

“Ồ, nhìn không ra nha, tuổi còn trẻ nhắc đến đối tượng đúng là rất lưu loát. Đối tượng bao nhiêu tuổi rồi, lớn lên như thế nào a?”

“So với em nhỏ hơn một tuổi, lớn lên rất cao.”

“Cao một chút cũng không sao, tiểu Vũ em dù sao cũng rất cao mà, đừng cao hơn em là được ha ha ha, cỡ một mét bảy không?”

“Một, một mét chín ba.”

2. Chương 2

Phùng Tiểu Vũ tan tầm thật cao hứng đang trên đường về nhà.

Ven đường, một tiệm nội y đang có chương trình giảm giá lớn, tiểu Vũ lúc đi qua liền bị nữ nhân viên lôi kéo vào trong cửa hàng.

“Tiểu ca ca, mua nội y cho bạn gái không?”

“Không cần, không cần.” Lần đầu tiên đi vào tiệm nội y nữ, Phùng Tiểu Vũ thật mở mang tầm mắt.

“Hôm nay cửa hàng chúng em có chương trình ưu đãi, mua cái thứ hai chỉ còn nửa giá. Vị nhà anh ngực lớn bao nhiêu a? Em giúp anh chọn nhé.”

“C.” Phùng Tiểu Vũ không cẩn thận buột miệng nói ra.

“Nha, vậy mấy mẫu này đều được, anh xem một chút kiểu dáng thế nào?” Em gái bán hàng vừa nhiệt tình nói xong liền nhét vào tay Phùng Tiểu Vũ.

Phùng Tiểu Vũ hoảng hốt, như nhận được củ khoai lang nóng bỏng tay, liên tục xua tay: “Tôi thật sự không cần, đối tượng của tôi không mặc áo lót.”

“Không mặc sao được!” Em gái bán hàng vô cùng hốt hoảng, “Cỡ C còn không mặc sẽ bị xệ xuống đó!”

“Không sao, ngực hần* rất săn chắc.” Phùng Tiểu Vũ nói.

-Hết chương 2-

*Giải thích: từ anh ấy () và cô ấy () đều đọc là “ta” nên em gái bán hàng vẫn không hề biết là Tiểu Vũ đang nói đến bạn trai.”>

3. Chương 3

Hôm nay Phùng Tiểu Vũ vừa đến văn phòng, đã cảm thấy các chị các dì hướng cậu chỉ chỉ trỏ trỏ.

Phùng Tiểu Vũ rất căng thẳng, không biết mình sai sót chỗ nào.

Cậu đứng dậy vờ như rót nước nghe ngóng một hồi tình hình bên kia, nghe được đại khái bàn tán.

“Cô bạn gái này của Tiểu Vũ này thiệt dã man a, thật là buông thả.”

“Đúng vậy a, không ngờ một đứa nhỏ đang hoang như tiểu Vũ lại yêu thích mẫu người như thế.”

Phùng Tiểu Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, đỏ mặt túm chặt cổ áo sơ mi, che đi những điểm đỏ ở cổ.

Buổi trưa, các chị các dì lại vây bên bàn làm việc Phùng Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ, bạn gái của cậu làm nghề gì nhỉ? Chơi bóng rổ sao?”

“Không phải, là làm người mẫu.”

“Whoaa, nổi tiếng không? Nói tên thử xem chúng tôi có biết hay không.”

“Mới xuất đạo thôi, còn chưa có tên tuổi.” Kỳ thực chính là người trên tạp chí các người vừa liếm ban này, Phùng Tiểu Vũ trong lòng lẩm bẩm một câu, vô cùng nhỏ nhen.

“Tiểu Vũ a, người trẻ tuổi các cậu cảm tình khá một chút là chuyện tốt, thế nhưng cũng phải có tiết chế. Ban ngày còn phải đi làm, buổi tối cũng đừng quá kịch liệt như thế, bằng không lúc đến đơn vị ảnh hưởng không tốt.” Một dì tùy việc mà xét, đưa ra một ít kiến nghị phê bình.

Phùng Tiểu Vũ thái độ thành khẩn, lấy ra quyển sổ nhỏ ghi chú vào.

Dì cười: “Ai nha, dì nói những điều này con chú ý một chút là tốt rồi, không cần đặc biệt ghi chép lại.”

“Cần chứ, cần chứ.” Phùng Tiểu Vũ nói: “Con phải cầm về cho hấn nhìn!”

4. Chương 4

Chủ nhật, Phùng Tiểu Vũ đến tổ dân phố làm giấy chứng nhận Đăng, nhìn thấy bên cạnh ủy ban đang tổ chức hoạt động tuyên truyền.

Phùng Tiểu Vũ hết sức phối hợp đi đến làm một bản khảo sát.

Sau đó được tặng cho một hộp bao ngừa thai (aka ba con sói):”>

Phùng Tiểu Vũ nhận lấy hộp có chút lúng túng.

Bác gái hiểu ý: “Tiểu tử đừng thẹn thùng, cứ đem về dùng đi.”

Phùng Tiểu Vũ do dự một chút, ấp úng nói: “Cái này, loại này nhỏ quá, có thể đổi hộp.....cỡ lớn chút không?”

Bác gái tầm mắt rất tự nhiên quét xuống, lớn tiếng nói: “Không nhỏ đâu, cậu bé thế này vừa rồi!”

Vài nhân viên công tác bên cạnh nghe tiếng đều nhìn sang phía bên này, Phùng Tiểu Vũ mặt đỏ đến sắp xuất huyết.

Nhưng cậu cảm thấy không thể đem một hộp kích cỡ không vừa về nhà, như thế không phải chính là lãng phí sao, thế nên kiên trì nói: “Tôi vẫn là muốn đổi hộp cỡ lớn.”

“Nhưng mà lớn quá cậu dùng không được a.” Bác gái có lòng tốt khuyên bảo.

“Không sao, em ấy dùng không được có thể để tôi dùng.” Một đạo thanh âm rất nam tính êm tai truyền đến từ phía sau Phùng Tiểu Vũ.

5. Chương 5

Thứ hai, Phùng Tiểu Vũ mang theo cái mộng đau đi làm. Dì đồng nghiệp nhìn cậu bộ dạng cau mày đứng ngồi không yên, rất đau lòng hỏi han: “Tiểu Vũ a, cậu có phải bị bệnh trĩ không vậy?”

“.....” Tiểu Vũ cảm giác không cách nào tiếp thu lời này.

“Người trẻ tuổi bây giờ chính là thiếu vận động, từ sáng đến tối đều ngồi ở trong phòng làm việc, chẳng trách muốn sinh bệnh trĩ.”

“.....” Phùng Tiểu Vũ có khổ lại không thể nói, chỉ có thể ở trong lòng đem người nào đó mắng một trăm lần.

Lúc này điện thoại di động của Phùng Tiểu Vũ vang lên, chính tên đầu sỏ kia gửi tin nhắn đến.

“Mông đỡ hơn chưa?”

Phùng Tiểu Vũ vốn dĩ rất tức giận, vừa nhìn thấy tên của hắn lại càng tức giận, bèn trả lời một câu: “Mông khỏe rồi!” Ngẫm lại thấy không đúng lắm, lại sửa thành: “Mông không khỏe!”

“Xin lỗi bảo bối, ai bảo lấy được một hộp bao mới làm gì, anh không nhịn được muốn thử kiểm tra chất lượng một chút thôi. Là anh không tốt, anh sai rồi Vũ Vũ.”

“Thử chất lượng có thể thử sạch một hộp sao?!” Phùng Tiểu Vũ vừa thẹn vừa giận, đến đánh chữ cũng đánh không lưu loát rồi.

“Không thoải mái thì xin nghỉ đi, trở về anh xoa bóp cho em.”

“Em không muốn, xin nghỉ rồi thì sẽ mất chuyên cần tháng này, chuyên cần tháng không còn sẽ ảnh hưởng đến thành tích cuối năm, thành tích cuối năm thấp em sẽ bị khấu trừ tiền thưởng.....”

“Cần gì tiền thưởng, anh nuôi em a.”

Phùng Tiểu Vũ hết sức cảm động.

Sau đó cự tuyệt lời đề nghị.

6. Chương 6

Một ngày nọ, sau khi tan tầm Phùng Tiểu Vũ và chị đồng nghiệp cùng nhau đi siêu thị.

Chị đồng nghiệp lấy ba bó cải thảo, Phùng Tiểu Vũ lấy ba hộp sữa chua vị dâu tây.

Chị đồng nghiệp lấy hai túi bánh sủi cảo đông lạnh, Phùng Tiểu Vũ lấy hai hộp sữa chua nguyên chất.

Chị đồng nghiệp lấy một thùng mì ăn liền, Phùng Tiểu Vũ cầm một sữa chua trái cây nhiệt đới.

Chị đồng nghiệp liếc mắt nhìn xe hàng của Phùng Tiểu Vũ, cười hì hì hỏi: “Đều là mua cho đối tượng sao?”

Phùng Tiểu Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy a, hắn chính là thích uống sữa chua.”

Nữ đồng nghiệp đặc biệt hiểu chuyện, gật đầu tán dương: “Xem ra chính là một em gái dễ thương đây!”

—*_*—

*Giải thích: từ anh ấy () và cô ấy () đều đọc là “ta” nên chị đồng nghiệp vẫn không hề biết là Tiểu Vũ đang nói đến bạn trai a~:”>

7. Chương 7

Lễ tình nhân, Phùng Tiểu Vũ cùng đối tượng ngọt ngào tay nắm tay ra ngoài hẹn hò.

Đối tượng dù sao cũng là người mẫu, đi trên đường dù đã mang khẩu trang vẫn khiến nhiều người ngoảnh đầu lại.

Hai người chỉ có thể đến rạp chiếu phim, đặc biệt chọn chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, chuẩn bị lén lén lút lút làm chút sự tình trong bóng tối.

Phim vừa mở màn không bao lâu, Phùng Tiểu Vũ đang định tựa đầu lên bờ vai dày rộng của người bên cạnh, bên kia đột nhiên vang lên giọng nói có chút quen: “A, là Tiểu Vũ phải không, thật trùng hợp a!”

Phùng Tiểu Vũ quay đầu sang, phát hiện là chị đồng nghiệp, trong lòng liền trở nên lạnh lẽo.

“Ôi chào, tiểu Vũ, người bên cạnh em là ai vậy?” Trong rạp hơi tối chị đồng nghiệp không nhìn rõ mặt người kia.

“Em, em không quen biết a.” Tiểu Vũ rất vô tội nói, sau đó cảm giác đùi bị véo một cái.

“Vậy em cũng đi một mình a, quá tốt rồi.” Chị đồng nghiệp vô cùng phấn khởi ngồi xuống nói “Chị chính là sợ mình chị cầu độc thân ngồi phía trước sẽ bị chiếu mù mắt, mới cố ý chọn hàng cuối cùng, em cũng đi một mình vậy chúng ta đúng lúc làm thành một đôi được rồi.....”

Chị đồng nghiệp lời còn chưa nói hết, Phùng Tiểu Vũ đã bị cái người “Không quen biết” bên cạnh ôm một cái sát vào lồng ngực.

8. Chương 8

Sắp đến giờ tan ca mọi người đều đang rảnh rỗi, vài nữ đồng nghiệp tụ lại cùng nhau xem tạp chí.

Phùng Tiểu Vũ cũng muốn xem, nhưng lại cảm thấy làm thế không hay cho lắm, bởi vậy ngoan ngoãn ngồi trước bàn làm việc của mình, vĩnh tai lên nghe.

Nữ đồng nghiệp một nói: “Ai nha, gần đây lúc nào cũng nhìn thấy người mẫu này a, có phải tên là Vương cái gì á.”

Nữ đồng nghiệp hai nói: “Đúng đúng đúng, lớn lên cực kỳ đẹp trai, cười lên còn lộ ra hai cái răng bé bé trắng trắng.”

Nữ đồng nghiệp ba nói: “Mặt đẹp trai như thế, vóc người còn hoàn mỹ như thế, nhìn cơ bụng này prprprprprpr.....”

“Không cho xem!” Đột nhiên có người hét lớn một tiếng, đem tạp chí đóng lại đập lên bàn.

Mọi người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, là Phùng Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ cậu làm gì thế?” Các nữ đồng nghiệp bất mãn nói.

Một chị đồng nghiệp không chút nghĩ ngợi đáp: “Chắc là ghen rồi.”

Mọi người: “?????”

Chị đồng nghiệp đột nhiên phát hiện mình đã lỡ miệng, vội vã cứu chữa: “Bởi vì..... Bởi vì bạn gái tiểu Vũ cũng thích người mẫu này a.”

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối Phùng Tiểu Vũ nằm trên ghế salon, gối đầu lên đôi chân dài của người nào đó, lắc lư chân nhỏ nhích điện thoại di động.

Lúc này trong group chat của nhóm văn phòng mọi người đang tán gẫu rất sôi nổi. Một vị đồng nghiệp nói muốn nuôi chó, nhưng không biết nuôi loại nào được, cho nên muốn hỏi ý kiến của mọi người một chút.

Phùng Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn vào mắt chủ nhân của cặp đùi, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve đầu hấn một chút. Phùng Tiểu Vũ cảm thấy thỏa mãn phi thường thích ý, liền nhấn vào nhóm một câu: “Có thể nuôi chó cỡ lớn a.”

Đồng nghiệp nói: “Tôi cũng cảm thấy chó cỡ lớn cũng không tồi, lại thông minh ngoan ngoãn, quả thực có thể chăm sóc như bạn trai bên mình.”

Phùng Tiểu Vũ gật đầu liên tục, vui tươi hơn hờ cười ra tiếng.

Nụ cười này liền tác động đến thần kinh người nào đó, Phùng Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy dường như có vật gì đó bắt đầu cứng cứng phía dưới đầu.

Hai giờ sau, Phùng Tiểu Vũ run rẩy nhặt lấy điện thoại di động từ dưới ghế salon, nhìn thấy tin nhắn trong nhóm đồng nghiệp còn đang hỏi: “Tiểu Vũ nhà cậu nuôi chó lớn loại nào vậy a?”

Phùng Tiểu Vũ cảm phẫn đánh một hàng chữ: “Tôi nuôi chó Teddy!”

—*_*—

Bonus hình chó Teddy (Toy Poodle tên tiếng Việt là chó săn vịt) Đây thì thích khoe trung khuyến nhà mình
=))))))))))))))))))))))

10. Chương 10

Một ngày nọ, lúc tan tầm trời đột nhiên bắt đầu mưa xối xả, vài nữ đồng nghiệp đi tàu điện ngầm không mang theo ô, bị kẹt ở trước cửa đơn vị không về được.

Phùng Tiểu Vũ cũng không mang ô, nhưng hắn có người đón.

Thế là Phùng Tiểu Vũ bước lên một chiếc ô tô màu đen trước ánh mắt ai oán của mọi người.

Phùng Tiểu Vũ cảm thấy không yên lòng, hạ cửa sổ xe nói: “Tôi đưa các cô đến trạm tàu điện ngầm nhé.”

Các nữ đồng nghiệp liền đồng ý, sau đó lên xe.

Mọi người ngồi ở phía sau xe, không nhìn rõ bộ dạng người ngồi ở ghế lái liền tò mò hỏi Phùng Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ, anh chàng đẹp trai này là ai vậy?”

“A..... Đây..... Đây là.....” Phùng Tiểu Vũ rất khấn trương, dưới tình thế cấp bách buộc miệng nói ra: “Đây là vệ sĩ của tôi!”

Các nữ đồng nghiệp kinh ngạc, nhao nhao cảm khái: “Tiểu Vũ cậu sống thật không dễ dàng a, vừa phải nuôi bạn gái, lại phải nuôi chó Teddy, bây giờ còn phải nuôi vệ sĩ nha.....”

(Thời gian quảng cáo: Bạn trai ba trong một hoàn toàn mới, tăng lượng không tăng giá, người có muốn mua cũng mua không được)

11. Chương 11

Một ngày nọ, chị đồng nghiệp sau khi biết được “gian tình” của hai người âm thầm hỏi Phùng Tiểu Vũ một vấn đề: “Cậu cùng vị người mẫu kia nhà cậu làm sao quen biết nhau?”

Mặt Phùng Tiểu Vũ đỏ lên một chút, rất ngại ngùng nha.

Cậu nói hai người quen biết nhau là vào một buổi chiều ba năm trước.

Ngày đó Phùng Tiểu Vũ đến trung tâm thương mại mua quần áo, lúc đi ngang qua một cửa hàng liền bị hấp dẫn bởi người mẫu trên biển quảng cáo, không nhịn được nhìn nhiều thêm vài lần.

Có lẽ do lực hấp dẫn lẫn nhau, Phùng Tiểu Vũ nhìn một chút, bảng quảng cáo liền đập xuống, Phùng Tiểu Vũ bất hạnh bị thương được mang đến bệnh viện.

Cửa hàng tương đối coi trọng sự cố này, đặc cử người đến bệnh viện xin lỗi, đi cùng còn có tiểu người mẫu trên bảng quảng cáo kia.

Kể ra cũng trùng hợp, bảng quảng cáo đập trúng Phùng Tiểu Vũ chính là quảng cáo đầu tiên mà tiểu người mẫu nhận được. Tiểu người mẫu rất áy náy, tự dưng cảm giác mình cũng có một phần trách nhiệm nên thuận tiện ghé qua thăm hỏi.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên hai người liền nhìn trúng đối phương, tay nắm tay rời khỏi bệnh viện.

Chị đồng nghiệp có chút cảm khái, đồng thời cũng rất đau lòng hỏi: “Tiểu Vũ cậu lúc đó bị thương có nặng hay không a?”

“Trên người thực ra không có thương tích gì, chỉ là máu mũi cứ chảy mãi không ngừng.”

“A, vì sao a?”

“Bởi vì..... Quảng cáo đó chính là quảng cáo quần lót a.”

12. Chương 12

Chủ nhật là ngày đơn vị tổ chức hoạt động gia đình, mỗi nhân viên có thể dẫn theo một người nhà đến tham gia.

Trong phòng làm việc, các chị đồng nghiệp đều dự định dẫn theo bạn trai, các dì đồng nghiệp thì lại dự tính mang mấy nhóc nhỏ đến.

Phùng Tiểu Vũ cũng muốn dẫn theo người nhà, bởi vì những hoạt động thể này, sau khi kết thúc sẽ có thể lãnh thêm vài phiếu mua hàng ở siêu thị.

Buổi tối lúc cậu kể với người mẫu tiên sinh nhà mình chuyện này, thuận miệng nói một câu: “Đáng tiếc em không thể dẫn bạn gái đến a.”

Sau đó liền bị nã sát một trận.

Phùng Tiểu Vũ cười trên mình người mẫu tiên sinh vừa động vừa mang theo tiếng khóc nức nở xin tha: “Ân..... Ba ba, em sai rồi, chậm..... Chậm một chút a.....”

Người mẫu tiên sinh động đến càng ngày càng mãnh liệt.

Hoạt động gia đình ngày hôm ấy, Phùng Tiểu Vũ vẫn chỉ có thể tham gia một mình, đáng vẻ có chút cô đơn khi so với những người khác đều có đôi có cặp.

Khi mặt trời sắp lặn, mọi người tụ tập một chỗ chào tạm biệt lẫn nhau. Lúc này cách đó không xa có đồng nghiệp hô to: “Phùng Tiểu Vũ, người nhà cậu sao bây giờ mới đến?”

Phùng Tiểu Vũ nghe thế liền quay đầu lại, chỉ thấy có một bóng dáng quen thuộc tách biệt khỏi đoàn người đang đi đến, đầu đội mũ lưỡi trai, mặt đeo khẩu trang đen, trên người bọc một cái áo khoác dày.

Phùng Tiểu Vũ có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, mỉm cười giới thiệu với mọi người: “Đây là cha già của tôi.”

Sau đó Phùng Tiểu Vũ thuận lợi giành được hai phiếu mua hàng.

13. Chương 13

Hôm nay trời nóng nực Phùng Tiểu Vũ không có khẩu vị ăn cơm, buổi trưa ngồi khây khẩy chén cơm rất lâu vẫn nuốt không trôi.

Tivi ở nhà ăn đang phát bản tin thời sự địa phương, nói rằng mấy ngày gần đây nhiệt độ liên tục tăng, người dân đi chợ mua thức ăn giảm thiểu rất nhiều.

Phùng Tiểu Vũ ngẩng đầu lên xem, phóng viên đang phỏng vấn một người dân – Vương tiên sinh – đi chợ mua thức ăn.

Thời điểm máy quay chuyển về phía Vương tiên sinh, Phùng Tiểu Vũ miệng đang ngậm canh liền phun ra ngoài.

“Tiên sinh, xin hỏi anh đã mua gì vậy?” Phóng viên hỏi.

“Cà chua, khoai tây, ớt xanh.....”

“Trời nóng thế này tại sao anh còn kiên trì đến chợ mua thức ăn?”

“Bởi vì muốn mua về nấu cho vợ ăn.”

“Hóa ra là một người đàn ông của gia đình a.” Phóng viên cười híp mắt nói: “Vậy tại sao không chọn mua một ít đồ ăn đã chế biến? Trời nóng nực, nấu ăn cũng rất vất vả a.”

“Bởi vì vợ tôi chính là thích ăn những món do chính tay tôi làm.” Vương tiên sinh nói.

Xem xong đoạn tin tức này, Phùng Tiểu Vũ lập tức tiêu diệt hết cơm trong bát, lại còn xin thêm một bát nữa.

—*

14. Chương 14

Phùng Tiểu Vũ được sinh ra trong một gia đình cán bộ, từ nhỏ đã biết nghe lời, hiểu chuyện.

Lớn lên lại rất dễ nhìn.

Phùng Tiểu Vũ lúc đi nhà trẻ làm lớp trưởng, các cô trong nhà trẻ đều vô cùng yêu thích cậu, khi ăn điểm tâm sẽ cho cậu thêm một quả trứng.

Những bạn nhỏ khác đều chỉ được một quả trứng, Phùng Tiểu Vũ được hai quả.

Điều này khiến Phùng Tiểu Vũ rất buồn phiền, bởi vì cậu không thích ăn lòng đỏ trứng.

Phùng Tiểu Vũ lấy ra hai cái lòng đỏ trứng, trái đậm đậm, phải đậm đậm, đậm nửa ngày vẫn không muốn ăn, Phùng Tiểu Vũ khổ sở bĩu môi.

“Dem trứng của cậu cho tôi ăn đi.” Bên tai truyền tới một thanh âm non nớt.

Phùng Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, hóa ra là Vương tiểu mập mập ở lớp bên cạnh.

Tiểu mập mập lớn lên vừa cao ráo lại rắn chắc, Phùng Tiểu Vũ có chút lúng túng rút đầu một cái, sau đó đem hai cái lòng đỏ trứng đút vào miệng tiểu mập mập.

15. Chương 15

Kỳ thực rất lâu trước đây Phùng Tiểu Vũ đã nghe giáo viên chủ nhiệm nói về Tiểu mập mập lớp bên cạnh, nói hần nghịch ngợm phá phách, mỗi ngày đều gây chuyện ở nhà trẻ.

Vốn dĩ một đứa trẻ ngoan ngoãn như Phùng Tiểu Vũ hẳn là sẽ không chơi đùa cùng hần, thế nhưng không ngờ buổi trưa Tiểu mập mập lại tự mình tìm tới cửa.

Hắn lấy từ trong túi ra một cây kẹo que đưa cho Phùng Tiểu Vũ, nói là vì muốn cảm ơn hai cái lòng đỏ trứng buổi sáng.

Phùng Tiểu Vũ chấp tay sau lưng không chịu nhận, bởi vì mẹ đã dặn không thể tùy tiện ăn đồ người khác đưa cho.

Thế nhưng rất muốn ăn nha~ làm sao đây? Là vị dâu tây mà mình thích nhất đấy, Phùng Tiểu Vũ không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt.

Tiểu mập mập thấy Phùng Tiểu Vũ không cầm lấy, liền mở vỏ bọc đem kẹo que đưa qua.

Lần này cả vị dâu tây đều đã gửi được rồi, Phùng Tiểu Vũ thèm đến sắp bật khóc!

Tiểu mập mập là người có nhân thần, không phí lời trực tiếp đem kẹo que nhét vào miệng Phùng Tiểu Vũ, nói: “Ăn!”

Phùng Tiểu Vũ một mặt nghĩ không thể ăn, một mặt ngoan ngoãn mở ra miệng nhỏ trắng mềm.

16. Chương 16

Phùng Tiểu Vũ ăn không được kẹo que của tiểu mập mập bởi vì kẹo que quá lớn, miệng ngậm không hết còn bị đập vào răng, dọa Phùng Tiểu Vũ ô ô muốn khóc.

Tiểu mập mập rất thông minh, lập tức đem kẹo que ngậm vào miệng của mình, ngậm nhỏ rồi lại đưa cho Phùng Tiểu Vũ ăn.

Phùng Tiểu Vũ ăn được kẹo que liền nín khóc, mỉm cười rất là thỏa mãn.

Từ hôm đó trở đi, Tiểu mập mập bắt đầu cùng Phùng Tiểu Vũ “Giao dịch trứng que”, cậu ăn trứng của tôi, tôi ăn kẹo que của cậu.

Tiểu mập mập để Phùng Tiểu Vũ gọi hắn là “Thanh Thanh”, Phùng Tiểu Vũ để Tiểu mập mập gọi hắn là “Vũ Vũ”, hai người cứ như vậy cùng nhau trải qua thời gian vui vẻ ở nhà trẻ.

Rất nhiều năm sau đó hai người vì một cái bảng quảng cáo mà gặp nhau lần nữa, vẫn còn nhớ đến ước định năm xưa.

Người mẫu tiên sinh động hạ thân hỏi: “Kẹo que ăn ngon không?”

Phùng Tiểu Vũ hai mắt rưng rưng dựa vào bờ vai của đối phương đáp: “Quá..... quá lớn.....”

17. Chương 17

Ngày đầu tiên đến trường tiểu học, Phùng Tiểu Vũ khóc lóc trở về nhà.

Mẹ Phùng sốt ruột hỏi: “Bảo bảo, bảo bảo, ai bắt nạt con a?”

Phùng Tiểu Vũ nhú chân mày nhỏ, nước từ đôi mắt to ào ào tuôn xuống, vừa méu vừa nói: “Thanh, Thanh Thanh, không thấy đâu cả.”

Phùng mẹ hỏi: “Thanh Thanh? Thanh Thanh là vật tròn gì a?”

Phùng Tiểu Vũ nói: “Là nam tròn.” Thanh Thanh béo béo, chắc là xem như một vật tròn đi.

“Nha, hóa ra là một bé trai.” Mẹ Phùng mơ hồ hiểu được.

Bởi vì mẹ Phùng là chủ nhiệm tổ dân phố, thế nên ngày hôm sau liền đến tổ dân phố tra danh sách.

Kết quả tra không ra.

Mẹ Phùng nói với Phùng Tiểu Vũ: “Thanh Thanh chắc là không ở khu chúng ta, thế nên không học cùng một trường với Vũ Vũ.”

Phùng Tiểu Vũ gào khóc lớn.

Mẹ Phùng hết cách, quay đầu nhìn ba Phùng vẻ mặt hưởng thụ đang ngồi trong góc hút thuốc quát: “Đều tại ông, không làm đồn trưởng quản lý hộ khẩu, bằng không đã sớm tra được rồi!”

Ba Phùng vẻ mặt vô tội: “Trách tôi sao?”

Phùng Tiểu Vũ mặc kệ, hần chỉ cần Thanh Thanh, bằng không sẽ không đi học.

Phùng mẹ buồn bực trách móc, đứa nhỏ này sao sớm như vậy đã tiến vào thời kỳ trưởng thành rồi.

18. Chương 18

Lần “Tôn trọng tình cảm” này sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với thẩm mỹ của Phùng Tiểu Vũ.

Từ lúc học tiểu học, Phùng Tiểu Vũ chỉ thích chơi cùng tiểu mập mập, sau này lớn lên, xem phim đều chọn phim có diễn viên mập mà xem.

Không những vậy Phùng Tiểu Vũ còn là một nhan cầu (người xem trọng vẻ bề ngoài), việc này thực ra cũng rất khó xử.

Cứ cho là người mặt to có rất nhiều, người mặt đẹp cũng có rất nhiều, mà người mặt vừa to lại vừa đẹp thì rất hiếm thấy.

Thế là Phùng Tiểu Vũ cứ như vậy độc thân hai mươi năm.

Sau khi lên đại học, vào một ngày nọ Phùng Tiểu Vũ nghe thấy vài bạn học nữ trong lớp đang bàn luận về một người mẫu mới xuất đạo, nói đáng người hấn vô cùng đẹp, có cơ bụng tám múi, là sinh viên Liên Đại*.

Phùng Tiểu Vũ lỗ tai giật giật, nghĩ thầm, mặt to* (Liên Đại) nha, này cũng không tồi.

Lúc này Phùng Tiểu Vũ cũng không ý thức được, hóa ra người được định sẵn của đời mình đã đến rồi.

Rất nhiều năm sau lúc Phùng Tiểu Vũ cùng người mẫu tiên sinh nói đến quan niệm chọn đối tượng của mình năm đó, người mẫu tiên sinh tỏ ý: “Vậy sau đó anh gầy đi rồi không phải là không phù hợp sao?”

Phùng Tiểu Vũ cười khanh khách, khẽ nói bên tai người mẫu tiên sinh: “Không phải em thích dạng người gầy thì anh phải như thế, mà là anh lớn lên ra sao em đều yêu thích a.”

19. Chương 19

Thời điểm cuối năm Phùng Tiểu Vũ nhận được một số tiền thưởng lớn, dự định Tết Nguyên Đán cùng người mẫu tiên sinh ra nước ngoài du lịch một chuyến, thế nhưng đi chỗ nào vấn đề này khiến Phùng Tiểu Vũ rất khó nghĩ.

Đi Thái Lan đi, Thái Lan tiểu gay nhiều như vậy, nhớ nhìn trúng người mẫu nhà mình thì sao?

Đi Nhật Bản đi, Nhật Bản em gái dễ thương nhiều như vậy, nhớ nhìn trúng người mẫu nhà mình thì sao?

Đi Hàn Quốc đi, Hàn Quốc công ty giải trí nhiều như vậy, nhờ nhìn trúng người mẫu nhà mình thì sao?

Cuối cùng Phùng Tiểu Vũ giơ thẻ tiền lương nằm sấp lên cơ bụng người mẫu tiên sinh, để hắn quyết định.

Người mẫu tiên sinh rất ôn nhu chiều ý mèo nhỏ ngốc Phùng Tiểu Vũ, nói: “Đi nơi nào cũng không quan trọng, chỉ cần đi cùng em là được rồi.”

Phùng Tiểu Vũ trong lòng nhất thời mềm nhũn, chủ động tặng người mẫu tiên sinh một cái hôn nhẹ.

20. Chương 20

Kế hoạch du lịch Tết Nguyên Đán của Phùng Tiểu Vũ cuối cùng vẫn là bị hủy bỏ, bởi vì người mẫu tiên phải chụp ảnh quảng cáo.

Phùng Tiểu Vũ cảm thấy như vậy cũng tốt, gom tiền tích góp lại sau này chậm rãi mà dùng, chính là em phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, anh phụ trách xinh đẹp như hoa.

Người mẫu tiên sinh xinh đẹp như hoa đang trong phòng chụp ảnh chỉnh sửa tạo hình, đột nhiên hắt hơi một cái.

“Đây là sao đây..... Vợ nhỏ của cậu đến rồi.” Trợ lý nói nhỏ vào tai người mẫu tiên sinh.

Người mẫu tiên sinh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên nhìn thấy cái đầu lấp ló của Phùng Tiểu Vũ.

Người mẫu tiên sinh trong lòng muốn thổ sữa, lập tức ra sức gồng lên hai khối cơ bụng khiến thợ chụp ảnh không ngừng tán thưởng.

Nhân lúc nghỉ chụp, Phùng Tiểu Vũ lén chạy vào phòng nghỉ của người mẫu tiên sinh.

Phùng Tiểu Vũ thấy trong phòng nghỉ chỉ còn lại hai người, liền rất buông thả ngồi lên trên người hắn.

Người mẫu tiên sinh cưng chiều xoa xoa cái mông nhỏ của Phùng Tiểu Vũ, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Phùng Tiểu Vũ đáp: “Nhớ anh đấy.”

Người mẫu tiên sinh rốt cuộc không nhịn được bạo phát hỏa lực.

Phùng Tiểu Vũ sau đó cảm thấy, kỳ thực đi du lịch phòng chụp ảnh một ngày cũng không tồi, còn tiết kiệm được tiền.

21. Chương 21

Phùng Tiểu Vũ gần đây đang luyện tay nghề nấu ăn, mỗi ngày đều lên mạng sưu tập các loại thực đơn, kết quả còn chưa bắt đầu làm nước miếng đã tuôn ào ào.

Phùng Tiểu Vũ hỏi người mẫu tiên sinh muốn ăn cái gì.

Người mẫu tiên sinh nói: “Muốn ăn em.”

Phùng Tiểu Vũ đỏ mặt, hỏi: “Còn gì nữa không?”

Người mẫu tiên sinh nói: “Muốn ăn Tiểu Điềm bánh.” (*)

Phùng Tiểu Vũ lập tức lên mạng tìm nguyên vật liệu.

Thứ hai, lúc đi làm Phùng Tiểu Vũ ôm một bao bánh quy nhỏ tự làm cho các đồng nghiệp ăn.

Mọi người đều không ngừng khen ngợi, chị đồng nghiệp hỏi Phùng Tiểu Vũ: “Sao đột nhiên lại làm bánh quy nhỏ vậy?”

Phùng Tiểu Vũ nói: “Đối tượng của em nói muốn ăn.”

“Vậy còn đem cho tụi chị ăn nhiều như thế, em để lại cho cô ấy thêm chút đi a.”

“Không sao, anh ấy không ăn cái này.” Phùng Tiểu Vũ hươ tay: “Bánh quy nhỏ mà anh ấy nói thật ra là em.”

“Nha.”

Chị đồng nghiệp cảm giác trong miệng mình nhai hình như là thức ăn chó.

—*_*—

22. Chương 22

Buổi tối Phùng Tiểu Vũ nằm trên ghế sa-lon cùng người mẫu tiên sinh so lớn so bé, người mẫu tiên sinh rõ ràng chiếm ưu thế hơn rất nhiều.

Phùng Tiểu Vũ không cam lòng, dẫu môi nói: “Trưởng thành rồi nên không lớn nữa a.”

Người mẫu tiên sinh lười biếng vẩy vẩy vật cứng trong tay nói: “Là lớn không nổi.”

Phùng Tiểu Vũ lẩm bẩm một tiếng: “Của anh màu sắc quá thâm rồi, nhìn không đẹp, của em non mềm hơn.”

Người mẫu tiên sinh không nói lời nào.

Phùng Tiểu Vũ cầm của chính mình, rồi lại cầm của người mẫu tiên sinh, tiếp tục bình luận: “Cầm lên cảm giác cũng không tốt hơn của em được, của em rất trơn bóng, của anh quá thô ráp cắn vào trong miệng vị không ngon.”

Người mẫu tiên sinh bất đắc dĩ, nói: “Được rồi đừng so nữa, của anh cho em đây, nhanh ăn đi.”

Phùng Tiểu Vũ cầm lên cái của người mẫu tiên sinh, răng rắc cắn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Ừ ăn ngon, còn rất giòn nữa.”

Người mẫu tiên sinh gật đầu: “Vậy thì ngày mai lại đi siêu thị mua hai trái nữa.”

23. Chương 23

Một ngày nọ sau khi ăn trưa xong, trên đường trở về văn phòng Phùng Tiểu Vũ vừa đi vừa khẽ hát, đột nhiên bị chị đồng nghiệp chặn đường kéo vào phòng trà.

Phùng Tiểu Vũ vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Chơi trò gì thế này?”

Chị đồng nghiệp xoa xoa tay, ngại ngùng nói: “Tiểu Vũ a, thực ra từ trước đến nay chị vẫn luôn là fans của đối tượng cậu, cậu có thể giúp chị xin một tấm ảnh có chữ ký cậu ấy không?”

“Không thành vấn đề a.” Phùng Tiểu Vũ sáng khoái đáp ứng.

Buổi tối, Phùng Tiểu Vũ theo thường lệ bị người mẫu tiên sinh lặn qua lặn lại đến kiệt sức, nằm lỳ trên giường không muốn động đậy chút nào, gần đến giờ ngủ mới nhớ tới chuyện ảnh có chữ ký.

Phùng Tiểu Vũ nhớ đến nghĩa tình cách mạng vì chị đồng nghiệp đã bảo mật “gian tình” của mình, đặc biệt dặn dò người mẫu tiên sinh ký tên lên bức ảnh mà anh thích nhất.

Ngày hôm sau đến đơn vị, Phùng Tiểu Vũ kéo chị đồng nghiệp vào phòng trà, đặc ý đem phong thư gói kỹ bức ảnh có chữ ký đưa cho chị.

Chị đồng nghiệp hết sức cảm động, vội vã mở phong thư ra, kết quả hai người vừa nhìn thấy bức ảnh liền hóa đá.

Chị đồng nghiệp nói: “Đạo lý chị cũng hiểu, nhưng tại sao người trong hình lại là cậu?”

Phùng Tiểu Vũ hồi tưởng lại một chút đột nhiên tỉnh ngộ, khẽ dấm vào lòng bàn tay nói: “Ahh! Bởi vì em bảo anh ấy chọn tấm ảnh mà anh ấy thích nhất.”

—*_*—

24. Chương 24

Người mẫu tiên sinh phải đi xa nhà một chuyến để bàn chuyện hợp tác cùng vài nhãn hàng quảng cáo nổi tiếng, điều này bất giác khiến cho Phùng Tiểu Vũ có một loại cảm giác nguy hiểm.

Buổi tối trước khi đi Phùng Tiểu Vũ giúp anh thu hành lý, trong tay vừa xếp quần lót nhỏ vừa căn dặn: “Nếu có phú bà muốn bao dưỡng anh, anh nhất định không được đáp ứng nha.”

Người mẫu tiên sinh khẽ gật đầu. (*)

“Phú ông cũng không được.”

Người mẫu tiên sinh lại gật đầu. (*)

Phùng Tiểu Vũ cong mông bò đến bên giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một thẻ ngân hàng, nói: “Đây là tiền tiêu vặt cho anh, muốn anh lúc nào cũng phải nhớ kỹ anh là người của em.”

Người mẫu tiên sinh liền đem cậu dè xuống, dùng nửa thân dưới đỉnh vào. (*)

Sau khi người mẫu tiên sinh đi công tác, Phùng Tiểu Vũ lẻ loi trong căn phòng rộng lớn suốt một tuần, thân thể và cõi lòng đều vô cùng trống vắng, làm chuyện gì cũng không có chút sức lực.

Phùng Tiểu Vũ vì muốn giải sầu cô quạnh, hỏi mượn chị đồng nghiệp quyển tạp chí giải trí về xem, hy vọng có thể tìm được một chút tin tức liên quan đến người mẫu tiên sinh.

Kết quả chút tin tức nhỏ không thấy, ngược lại có một tin tức chấn động, còn chiếm cứ cả một trang báo.

Trên trang bìa đăng tấm ảnh người mẫu tiên sinh đeo kính râm và khẩu trang đang đi shopping, phía dưới còn kèm theo dòng tiêu đề cực lớn: “Người mẫu họ Vương nghi ngờ được bao dưỡng, quẹt thẻ ngân hàng của kim chủ tại trung tâm thương mại.”

Phùng Tiểu Vũ liền thẳng lưng ưỡng ngực nhỏ, cảm giác bản thân lại được tiếp thêm sức mạnh.

—*_*—

(*) nguyên văn là “ ” và “ ”, cả hai đều có nghĩa là “điểm điểm đầu” tức là gật đầu, gật gù, chỉ có đầu hai câu trước và câu sau “đầu” có chút khác nhau =)))))))))))))

25. Chương 25

Công tác trở về người mẫu tiên sinh mua cho Phùng Tiểu Vũ rất nhiều quần áo, hơn nữa đều là đồ tình nhân.

Phùng Tiểu Vũ rất hài lòng, lấy ra thử từng bộ từng bộ, thử xong toàn bộ mới hỏi người mẫu tiên sinh: “Em mặc bộ nào đẹp nhất vậy?”

Người mẫu tiên sinh đáp: “Em không mặc là đẹp nhất.”

Phùng Tiểu Vũ không nói nhiều lời liền đem bản thân lột sạch sẽ, đặc biệt không rứt rề.

Hai người tiểu biệt thẳng tân hôn, ở trên giường lăn thành một đoàn.

Thế này

Thế kia

Thế này

Thế kia

Thế này

Thế kia

Sau đó, Phùng Tiểu Vũ lười biếng nằm trong lòng ngực người mẫu tiên sinh, đến khi chuẩn bị ngủ đột nhiên cảm giác được một vật lạnh lạnh trên ngón tay.

Phùng Tiểu Vũ mơ mơ màng màng nói: “Anh sao lại mua nhẫn cho em vậy?”

Người mẫu tiên sinh nói: “Bởi vì muốn buộc chặt em lại a.”

26. Chương 26

Chị đồng nghiệp cuối cùng cũng có bạn trai, không cần tiếp tục phải lo lắng bị Phùng Tiểu Vũ cho ăn cầu lương nữa.

Phùng Tiểu Vũ sau khi biết được việc này, từ tận đáy lòng tặng chị một lời chúc phúc, chị đồng nghiệp rất cao hứng.

Phùng Tiểu Vũ hỏi: “Đối tượng của chị cao bao nhiêu a?”

Chị đồng nghiệp tự hào nói: “Một mét tám tám.”

Phùng Tiểu Vũ: “Nha, vậy là có chút thấp rồi.”

“???”

Phùng Tiểu Vũ lại hỏi: “Dáng người thế nào a?”

Chị đồng nghiệp đã có kinh nghiệm, khiêm tốn nói: “Tàm tạm thôi, cũng chỉ có cơ bụng tám múi.”

Phùng Tiểu Vũ: “Cơ bụng tám múi thôi sao mà đủ a, ít nhất còn phải cần có cơ ngực a, đường nhân ngư

các thứ nữa chứ.”

“???”

Phùng Tiểu Vũ thở dài nói: “Haiz, kỳ thực những thứ này đều chẳng cần thiết, quan trọng nhất là phải tốt với chị.”

Chị đồng nghiệp hết sức tán thành, nói: “Anh ấy đặc biệt cưng chiều chị, hai ngày trước còn tặng chị một chiếc nhẫn kim cương.”

Phùng Tiểu Vũ gật gù: “Ừ, đối tượng của em hai ngày trước còn tặng em một căn nhà tam hoàn.”

27. Chương 27

Phùng Tiểu Vũ nói, trong thân thể mình tồn tại hai Phùng Tiểu Vũ.

Gần đây tâm tình Phùng Tiểu Vũ rất nóng nảy, bởi vì công việc của người mẫu tiên sinh quá bận rộn, ngày nào cũng đến tối muộn mới về nhà.

Phùng Tiểu Vũ đối với việc này rất không vui, cảm thấy công ty quản lý bóc lột sức lao động quá mức, mệt chết Thanh Thanh nhà ta.

Người mẫu tiên sinh lại cảm thấy không sao, bảo rằng lúc còn trẻ cần phải liều mạng một chút, kiếm thật tiền nuôi vợ cho tốt a.

Phùng Tiểu Vũ vẫn không hài lòng, người mẫu tiên sinh cũng không hiểu tại sao.

Trước khi ngủ Phùng Tiểu Vũ hỏi người mẫu tiên sinh: “Anh mệt mỗi cả ngày rồi, có muốn em giúp anh xoa bóp chút không?”

Người mẫu tiên sinh cảm thấy lúc này cũng quá muộn rồi, lo lắng Phùng Tiểu Vũ ngày hôm sau còn phải đi làm, liền nói không cần.

Phùng Tiểu Vũ dẫu môi, chui vào chăn bọc kín cả người tỏ vẻ giận dữ.

Người mẫu tiên sinh nghĩ nghĩ, cho rằng Phùng Tiểu Vũ là đang đói bụng.

Chủ nhật người mẫu tiên sinh rút cuộc cũng kết thúc chuỗi công việc bận rộn, trở về nhà làm địa tam tiên cho Phùng Tiểu Vũ từ rất sớm.

Ăn xong Phùng Tiểu Vũ nằm trên ghế sa lông xem tiểu thuyết, người mẫu tiên sinh đi tắm rửa, tắm đến một nửa người mẫu tiên sinh đột nhiên gọi: “Vào đây giúp anh chà lưng chút nào!”

Phùng Tiểu Vũ “ba” một tiếng ném quyển sách trong tay xuống, nhanh chân chạy ào vào phòng tắm, được người mẫu tiên sinh “cho ăn” đến thỏa mãn. (*)

Phùng Tiểu Vũ nói, trong thân thể mình tồn tại hai Phùng Tiểu Vũ.

Một Tiểu Hoàng Vũ. (**)

Một Đại Hoàng Vũ.

—*_*—

(*) Nguyên văn là “Uy” nghĩa là dứt cho ăn đấy ạ. Mấy thím muốn hiểu thế nào thì hiểu =)))

(**) Vâng chữ “Hoàng” nghĩa là đòi truy đấy ạ =)))))) Phùng Tiểu Vũ ngây thơ chong xáng bên hồ Đại Minh năm nào nay đâu mất rồi ToT

28. Chương 28

Vào ngày sinh nhật, Phùng Tiểu Vũ được nhận phiếu tặng bánh kem từ đơn vị, sau khi tan tầm liền vô cùng phấn khởi đi đến cửa hàng nhận bánh kem.

Cậu chọn một cái có lớp kem khá dày, nhiều kem thế này còn có thể dùng cho một số hoạt động tình thú sau khi ăn.

Phùng Tiểu Vũ lặng lẽ ở trong lòng tán thưởng bản thân một chút, cảm thấy mình lúc nào cũng cân nhắc như vậy thật chu đáo.

Buổi tối, trước khi ăn bánh kem, người mẫu tiên sinh lấy ra một túi nhung nho nhỏ, bên trong là chiếc lắc tay có gắn chìa khóa nhỏ.

Người mẫu tiên sinh cầm lắc tay đến trước mặt Phùng Tiểu Vũ khẽ hươ như trêu cún con, hỏi: “Thích không?”

Phùng Tiểu Vũ im lặng mím mím môi nhỏ, mãnh liệt gật đầu.

Người mẫu tiên sinh khẽ điểm vào mũi Phùng Tiểu Vũ, cười nói: “Nhóc ngốc, chút lễ vật nhỏ này đã thỏa mãn rồi.”

Phùng Tiểu Vũ lúc này vẫn im lặng, ôm lấy người mẫu tiên sinh.

Năm đó lần đầu gặp anh, em năm tuổi, anh bốn tuổi.

Hôm đó em đem hai cái lòng trứng gà chia cho anh.

Hôm đó là ngày 27 tháng 8.

Năm đó gặp lại anh, em 20 tuổi, anh 19 tuổi.

Hôm đó bảng quảng cáo của anh đập trúng em.

Hôm đó cũng là ngày 27 tháng 8.

Vương Đại Thanh, anh chính là lễ vật tốt nhất mà ông trời tặng cho em.

—*_*—

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-phung-tieu-vu>